

achtergelaten in het zand. En er zijn ook kikkers. Af en toe plonsen er een paar in het water, en ze maken veel kabaal. Het is net een kikkerconcert. Ze kwaken in een ritme dat het een lieve lust is. De grote kikkers maken diepe geluiden die klinken als 'broooooom', de kleinere kikkers proberen mee te doen: 'kik, kik, kik'. En andere kikkers kwaken 'ribbit, ribbit, ribbit'. Al die geluiden samen maken een orkest van kikkers dat met verschillende klanken de kalmte van het stille meer vult. Hun stemmen plonsen door de lucht en komen in het water terecht.

Boven mij zingen vogels. Ze zingen anders dan de kikkers. Ze kwetteren, fluiten en sommige zangnoten blijven hangen in de bomen. Het lijkt wel alsof het hele bos meedoet. Ik voel aan mama dat ze hier vrolijk van wordt. Ze lacht meer en ze luistert ook aandachtig naar de kwakende kikkers. Mama vraagt of ik ook zo geniet van de Kwakers. Ik kwispel meteen en denk: ja hoor, dit is zo leuk. Ik ben dolblij dat ik zoveel mag ontdekken, hier in het Schollebos. Maar het meest blij ben ik dat ik veilig met mijn mama ben en dat we samen plezier hebben. Ik heb het vroeger ook anders meegemaakt. Maar daar vertel ik je straks over.

Genieten van het bos en de rust voelt heerlijk. Vooral als het bos voor mij zingt. Zoals nu. Ik luister en mijn staart beweegt in het ritme van de klanken.

Er valt nog veel meer te beleven: kijk daar nou! Ik zie daar konijnenkeutels liggen. Ze zijn droog en ruiken naar hooi en muf. Een beetje vies, maar toch leuk om aan te snuffelen.

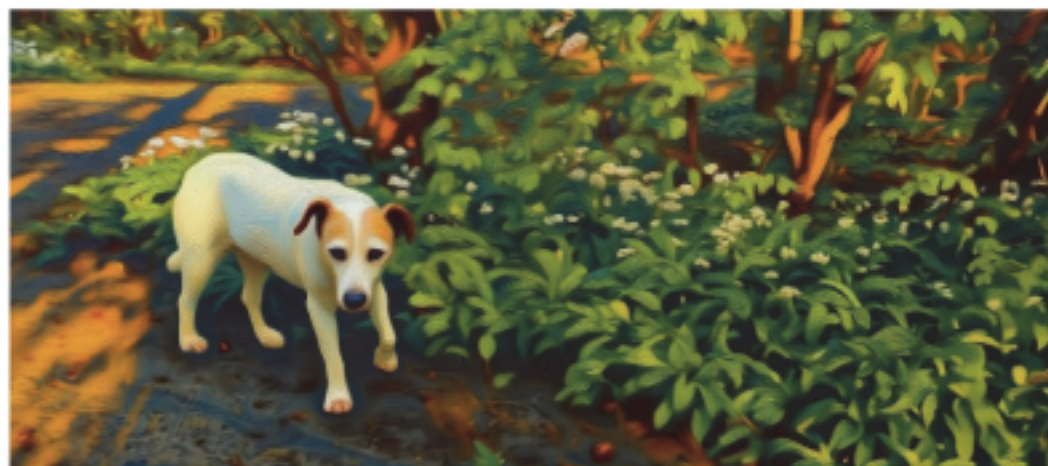
Ik kan mijn geluk niet op, hier in het bos. Er zijn zoveel geuren te ontdekken. Mama loopt alvast vooruit. Wat is dat? Even ruiken... Hier heeft net een vos gelopen, ik weet het zeker. Moet ik mama waarschuwen? Zij weet het nog niet, want zij snuffelt niet in het bos. Dat vind ik raar. Ik ren naar mama toe en geef haar een likje

op haar hand. Dan weet ze dat er iets spannends is. Dat moet zo, want mama praat in een rare taal die ik niet spreek. De honden die met hun mens rondlopen in het bos, begrijp ik wel goed. Wij spreken dezelfde taal.

En dat gebeurt als we mensen zien die aan het picknicken zijn. Ze laten een worstje vallen op het gras. Tegelijk met mij, ruiken ook een paar andere honden de worst. Als ik nu een sprintje trek, ben ik de andere honden wel voor. Maar wat een pech! Omdat het bos drukker wordt met grote mensen, kinderen en honden, lijnt mama me weer aan. Daar gaat mijn worst. Dag worst.

(Maar gelukkig krijg ik van mama een paar brokjes.)

Wat doet de natuur met jou?

Timișoara

Ik ben nog niet zo lang in Nederland. Mijn leven lang woonde ik in Roemenië. In een stad met een lange naam: Ti-mi-șo-a-ra: Timișoara.

Weet je waar dat ligt? Ik weet het wel: heel ver van Nederland. Zo ver, dat ik de reis van Roemenië naar Nederland niet had kunnen lopen met mijn zere poot.

(Wat er is gebeurd met mijn poot vertel ik je later wel.)

Het duurde wel 35 uur om van Roemenië naar Nederland te gaan. Ik zat met andere hondjes in de auto. In een soort hok, een kennel noemen ze dat. Af en toe kregen we water en wat te eten.

Timișoara is een stad met veel mensen, auto's en scooters. Maar ook een stad met vele steegjes en open vuilnisbakken met soms wat eten. Overdag liep ik vaak door de straten. Altijd op zoek naar iets te eten omdat ik vaak een leeg gevoel had in mijn buik. Er was nooit genoeg eten in de vuilniszakken. Bovendien waren er andere honden die ook honger hadden. Soms moest ik vechten met een andere hond als ik een stukje bot met een klein beetje vlees eraan vond. Of een half opgegeten pizzapunt. Begrijp me niet verkeerd. Ik ben geen vechtersbaas, ik deel liever. Maar er was nooit genoeg eten om te delen. En soms moest ik wel vechten zodat het eten dat ik zelf vond niet werd afgepakt.

Er gebeurde ook weleens iets goeds. Met heel veel geluk gooide een slager een paar stukjes vlees naar me. En soms kreeg ik voedselresten op een bordje bij een restaurant. Of een bakje schoon water en wat lieve aaitjes over mijn kopje. Dat gebeurde maar een paar keer, maar ik zal het nooit meer vergeten. Het lieve meisje dat mij eten gaf, heeft maar kort gewerkt bij dat restaurant.